

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.546 van 23 oktober 2003
in de zaak A.122.271/XIV-10.358.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN,
 kantoor houdende te 3050 OUD-HEVERLEE,
 Waversebaan 134 A

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 12 oktober 1959 en van Nepalese nationaliteit, op 10 juni 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 17 september 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VERBIEST die, loco Advocaat J. DURNEZ en E. GOFFIN verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 15 juni 2000 en verklaart zich vluchteling op 20 juni 2000.

1.2. Op 30 juli 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 mei 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Nepal, meerbepaald uit het district Kavre. U zou Nepal hebben verlaten op 28/12/2056 (Gregoriaanse kalender: 10 april 2000) en u vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 20 juni 2000.

U zou als apotheker hebben gewerkt en daarnaast was u actief binnen de 'Gaonsewa Yuwa Club', een vereniging met sociale doeleinden en zonder politieke banden. Op 20/12/2056 (Gregoriaanse kalender: 2 april 2000) zou u een toespraak hebben gehouden op het verjaardagsfeest van de vereniging. U zou daarin het harde optreden van de Nepalese politie hebben gehekeld en een aantal standpunten van de Maobadi-partij hebben verdedigd, zonder echter hun gewelddadig optreden goed te keuren. Op 24/12/2056 (Gregoriaanse kalender: 6 april 2000) zou een vriend die op het C.D.O. (Chief District Office, hoofdkantoor in het district) werkt, u

hebben gewaarschuwd dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgeleverd (afgeleverd). Daarop zou u naar uw oom zijn gevlucht waarna u naar uw zus zou zijn gegaan in Kathmandu. Vandaar zou u naar Delhi zijn gegaan vanwaar u het vliegtuig zou hebben genomen richting Europa. Op 25/12/2056 (Gregoriaanse kalender: 7 april 2000) zou de politie bij u thuis zijn geweest om u te zoeken. Daarbij zou uw vrouw zijn verhoord aangaande uw verdwijning. Op 7/11/2057 (Gregoriaanse kalender: 19 april 2000) zou de politie een tweede keer zijn langsgeweest en na de uitroeping van de noodtoestand in november 2001 zou het leger zijn langsggekomen. Op 1/1/2059 (Gregoriaanse kalender: 14 april 2002) zou uw vrouw Nepal hebben verlaten en ze vroeg op 25/4/2002 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van de citizenshipcard (vergelijkbaar met een identiteitskaart) van uw vrouw neer.

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er wat u betreft ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst bent u nooit gearresteerd geweest door de Nepalese politie, u stelde zelfs nooit problemen te hebben gehad met de Nepalese politie vóór de gebeurtenissen van 20/12/2056 (Gregoriaanse kalender: 2 april 2000) (zie verhoorverslag CGVS p.6). U stelde ook niet politiek actief te zijn geweest in Nepal (zie verhoorverslag CGVS p.3). Verder verklaarde u in uw toespraak enkel een aantal standpunten van de Maobadi te hebben verdedigd, zonder dat u echter een uitgesproken sympathie had voor deze partij. Bovendien steunt uw vrees enkel op een vermoeden. Uw vriend op het C.D.O. zou over een arrestatiebevel hebben gesproken, uzelf zou echter nooit in contact zijn gekomen met de Nepalese politie, noch kan u enig bewijs leveren aangaande dat arrestatiebevel. Uw vrouw maakt daarentegen geen melding van een arrestatiebevel in haar asielrelaas. Verder zou de politie slechts tweemaal bij u thuis zijn geweest in een periode van bijna twee jaar, hetgeen weinig is betreffende iemand waartegen een arrestatiebevel zou zijn uitgeschreven. Uw vrouw zou verder ook geen concrete problemen hebben gekend na uw vertrek uit Nepal (zie verhoorverslag CGVS p.9).

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument u aangaande, waardoor uw reisweg of uw identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.
(...):”.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 7, eerste lid, 3/, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijkke motivering van de bestuurshandelingen, omdat de bestreden beslissing de door hem aangereikte elementen onvoldoende weerlegt; dat verzoeker daaraan toevoegt dat het feit of hij voordien al dan niet werd gearresteerd of problemen kende totaal irrelevant is en niet wordt vereist door de Vluchtelingenconventie; dat de situatie in Nepal bovendien momenteel zeer gevaarlijk is en dat verzoeker door zijn uitgesproken mening niet wordt geduld in zijn land, waar de noodtoestand werd afgekondigd;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is wanneer de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees

voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten omdat verzoeker verklaarde dat hij nooit werd gearresteerd, nooit problemen kende met de Nepalese politie vóór de gebeurtenissen van 2 april 2000 en niet politiek actief was; dat de Commissaris-generaal besluit dat verzoeker zijn vrees enkel baseert op een vermoeden, vermits hij zelf nooit in contact kwam met de politie, noch enig bewijs kan leveren aangaande een arrestatiebevel en zijn vrouw evenmin concrete problemen zou hebben gekend na zijn vertrek uit Nepal;

Overwegende dat verzoeker voormelde motieven niet weerlegt, doch zich beperkt tot een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken; dat een dergelijk verweer niet volstaat om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten; dat het bovendien niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de Commissaris-generaal bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen; dat uit de lezing van verzoekers opeenvolgende verklaringen blijkt dat de Commissaris-generaal geen appreciatiefout heeft begaan; dat hij terecht kon oordelen dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, gelet op het feit dat hij nooit werd gearresteerd, geen problemen kende met de politie en niet politiek actief was; dat verzoeker niet aantoont dat deze beoordeling feitelijk onjuist en onredelijk is; dat hij evenmin aantoont dat zijn vrees gesteund is op méér dan een louter vermoeden, en dat hij niet betwist dat hij geen begin van bewijs aanbrengt van een arrestatiebevel; dat bovendien uit het asielrelaas van verzoekers echtgenote blijkt dat zij geen melding maakte van een arrestatiebevel, doch enkel verklaarde dat de politie slechts twee keer zou zijn langs gekomen in een periode van twee jaar, en dat zij geen concrete problemen zou hebben gekend na verzoekers vertrek uit Nepal; dat derhalve blijkt dat verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing minimaliseert doch niet weerlegt met concrete gegevens; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is door pertinente en draagkrachtige motieven; dat verzoeker ten slotte niet aantoont hoe de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid, 3/, van de Vreemdelingenwet schendt; dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is; dat het eerste middel voor het overige ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, doordat geen rekening werd gehouden met de situatie in zijn land van herkomst, en dat de afwezigheid van politieke sympathieën voor de Maobadi niet belet dat verzoeker politieke standpunten innam die te kritisch zijn voor de Nepalese overheid; dat hij tevens aanvoert dat de bestreden beslissing ten onrechte

betwist dat hij student is en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop zijn weigeringsbeslissing baseert;

Overwegende dat in de bestreden beslissing geen overweging met betrekking tot het al dan niet student zijn is terug te vinden; dat verzoeker tijdens zijn respectievelijke interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij apotheker is en afstudeerde in 1977; dat dit gegeven weinig waarschijnlijk is, gelet op de geboortedatum van verzoeker (12 oktober 1959); dat uit de lezing van de verhoorverslagen niet blijkt dat hij zou verklaard hebben dat hij nog steeds student is, en dat de Commissaris-generaal geenszins een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen omdat hij betwist dat verzoeker student is; dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist; dat voor het overige uit de analyse van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te hebben; dat verzoeker derhalve geen aanspraak maakt op de hoedanigheid van vluchteling en zich bijgevolg niet kan beroepen op een schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, omdat hij enerzijds een Maobadi-militant is en hij anderzijds ongeneeslijk ziek is;

Overwegende dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift tegenspreekt, vermits hij in zijn eerste middel enkel aanvoert dat “zijn uitgesproken mening (...) misschien niet de Maobadi volgt (maar) wel kritisch is”, terwijl hij zichzelf in zijn derde middel als een Maobadi-militant omschrijft, hetgeen een actieve betrokkenheid bij de partij veronderstelt en het onderschrijven van hun ideeëngoed impliceert; dat bovendien uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij geen Maobadi-lid was; dat verzoeker bovendien in zijn eerste middel en in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal beweert te vrezen voor de terreuracties van de Maobadi (verhoorverslag CGVS, p.9), zodat dit strijdig is met zijn bewering in zijn derde middel als zou hij een Maobadi-militant zijn; dat wat zijn ongeneeslijke ziekte betreft, medische redenen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen; dat de Commissaris-generaal derhalve geen beoordelingsfout heeft gemaakt door bij het nemen van zijn bevestigende beslissing geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker; dat verzoeker evenmin aantoont dat hij om één van de redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie geen medische verzorging kan krijgen in Nepal; dat dit evenmin blijkt uit stukken die verzoeker naar aanleiding van zijn beroep bij de Raad van State bij zijn verzoekschrift had kunnen voegen; dat uit de analyse van het eerste en tweede middel blijkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt; dat het derde middel ongegrond is;

2.4. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, omdat “zij namelijk door wetens willens dat er een taalprobleem bestaat in hoofde van verzoeker, toch doorgaat op basis van een totaal irrelevante considerans dat er in het Nepalees wordt lesgegeven aan de universiteiten”; dat verzoeker daaraan toevoegt “dat erger nog de bestreden beslissing allerlei nuances, die zij poneert als tegenstrijdigheden, lastens mijn verzoeker duidt”; dat verzoeker aanvoert dat hij melding heeft gemaakt van het feit dat hij niet alles correct begreep en dat derhalve niet op basis van deze verklaringen kon worden besloten tot tegenstrijdigheden;

Overwegende dat geen van de door verzoeker aan de Commissaris-generaal ten laste gelegde grieven steun vinden in het administratief dossier; dat immers uit de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker geen opmerkingen formuleerde met betrekking tot eventuele vertaalproblemen; dat hij integendeel op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde de tolk te begrijpen en geen andere opmerkingen te hebben met betrekking tot vertaalproblemen; dat evenmin in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden worden weerhouden, zodat kan worden aangenomen dat dit middel geen betrekking heeft op de voorliggende zaak; dat het vierde middel derhalve feitelijke grondslag mist en onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel dat tot nietigverklaring leidt, heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drieëntwintig oktober tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.